

Міхновський Микола Іванович

**ПІДГОТУВАЛА:
КОКОРІНА ДАР'Я**

- Міхновський Микола Іванович
- нар. 19 березня 1873, с. Турівка, Полтавська губернія — † 3 травня 1924, Київ) — український політичний і громадський діяч, адвокат, публіцист, перший ідеолог українського націоналізму та організатор війська.
- Ідеолог і провідник Братства тарасівців, засновник УНП (1902), один із лідерів УДХП, член Братства самостійників.
- Автор брошури «Самостійна Україна» (1900), підготував проект Конституції (1905).

- Микола Міхновський народився 31 березня 1873 року в селі Турівка Прилуцького повіту (тоді Полтавська губернія), де його батько був сільським священиком. Батько Міхновського був національно свідомою людиною, нащадком старих козацьких та священицьких родів і не боявся правити службу в церкві українською мовою. З дитинства Микола Міхновський виховувався на Шевченковому «Кобзарі» і творах Котляревського.

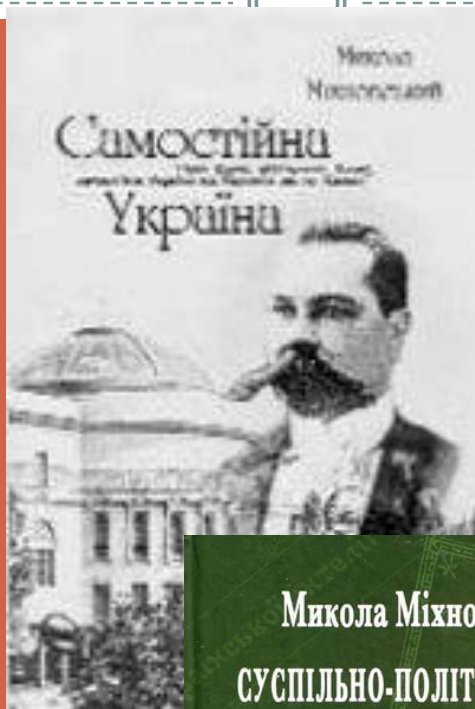

- Спочатку Міхновський навчався у Прилуцькій гімназії. Закінчивши гімназію, у 1890-му році вступив на юридичний факультет Київського університету. Дев'ятнадцятилітнім він вступає до недавно створеного нелегального «Братства тарасівців», починаючи енергійну розбудову його найчисельнішої групи — київської, розробляє основні теоретичні та організаційні засади братства, яке вже тоді, в 1892 року, стало на шлях боротьби за «повну автономію України».

Микола Міхновський

- У січні 1898 р. Микола Міхновський переїжджає до Харкова, де відкриває власну адвокатську контору. Через два роки він бере участь у створенні першої української політичної самостійницької організації — Револьюційної української партії, організовує Установчий з'їзд та пише програму РУП, яку з часом видає окремою книжечкою під назвою «Самостійна Україна». У ній М. Міхновський проголошує думку, що кінець XIX століття є добою визволення націй, державна самостійність є головною умовою існування нації, а державна незалежність — національний ідеал у сфері міжнародних відносин. «Наш нарід перебуває у становищі зрабованої нації», — констатує Микола Міхновський. Офіційно він не був членом РУП.
- 1903 року Микола Міхновський пише твір, який невдовзі став широко відомим в Україні і за її межами, назва якого звучала як «Десять заповідей УНП», а у 1904 році виходить друком брошура «Справа української інтелігенції в програмі Української Народної Партії», яка зачіпає доленосні проблеми української нації та в ній викладені основні теоретичні засади українського націоналізму. 1904 року Міхновський створює бойове крило партії — організацію «Оборона України», яка здійснила низку заходів з ліквідації символів імперіалізму (символів окупації) в Харкові, Києві та Одесі, а після революції взяла активну участь у боротьбі за визволення України. Крім політики Микола Міхновський продовжував займатись адвокатською діяльністю і 1906 року він домогся звільнення братів Олександра і Михайла Шеметів, покараних до страти. Пізніше Міхновський та Шемет з розмахом починають видавати національну пресу. 1905 року вони випустили партійний друкований орган «Самостійна Україна» і селянську газету «Хлібороб», що мала на меті національне і соціальне пробудження українського селянства. Але незабаром влада заборонила часопис. Через шалений тиск режиму УНП призупиняє відкриту діяльність, а Міхновський повертається до видавничої справи.

Микола Міхновський
СУСПІЛЬНО-ПОЛІТИЧНІ ТВОРИ

«СМОЛОСКИПЬ»

- Протягом 1912 року у Харкові він видає газету «Сніп». Під час Першої світової війни — поручик, служив у Києві. Разом з однодумцями розробив програму творення українського війська, яку з початком української революції 1917 — 1921 років активно втілював у життя. Засновник і керівник утвореного 16 березня 1917 Українського військового клубу імені гетьмана Павла Полуботка, член Українського генерального військового комітету. Він виступає від УГВК на Всеукраїнському національному конгресі 1917, обраний членом Української Центральної Ради. Згодом після Першого Українського військового з'їзду 1917 (18 — 21 (5 — 10) травня) вийшов зі складу УГВК. Восени 1917 оселився на Полтавщині, обраний Лубенським мировим суддею, приєднався до Української демократичної хліборобської партії (УДХП), сприяв поширенню її впливу.

- За Української Держави перебував в опозиції до влади, був одним з лідерів УДХП. Після початку протигетьманського повстання 1918 виступав за примирення сторін (гетьмана П.Скоропадського та Директорії Української Народної Республіки) та утворення коаліційного кабінету при збереженні гетьманату. В 1920 перебуває у Новоросійську (нині місто Краснодарського краю, РФ), марно намагався емігрувати. Жив на Кубані, учителював, працював у кооперації. 1924 повернувся до Києва, був там заарештований Державним політичним управлінням УСРР, після кількох днів допитів опинився на волі. Наступного дня після звільнення скінчив життя самогубством, проте обставини смерті не з'ясовані.